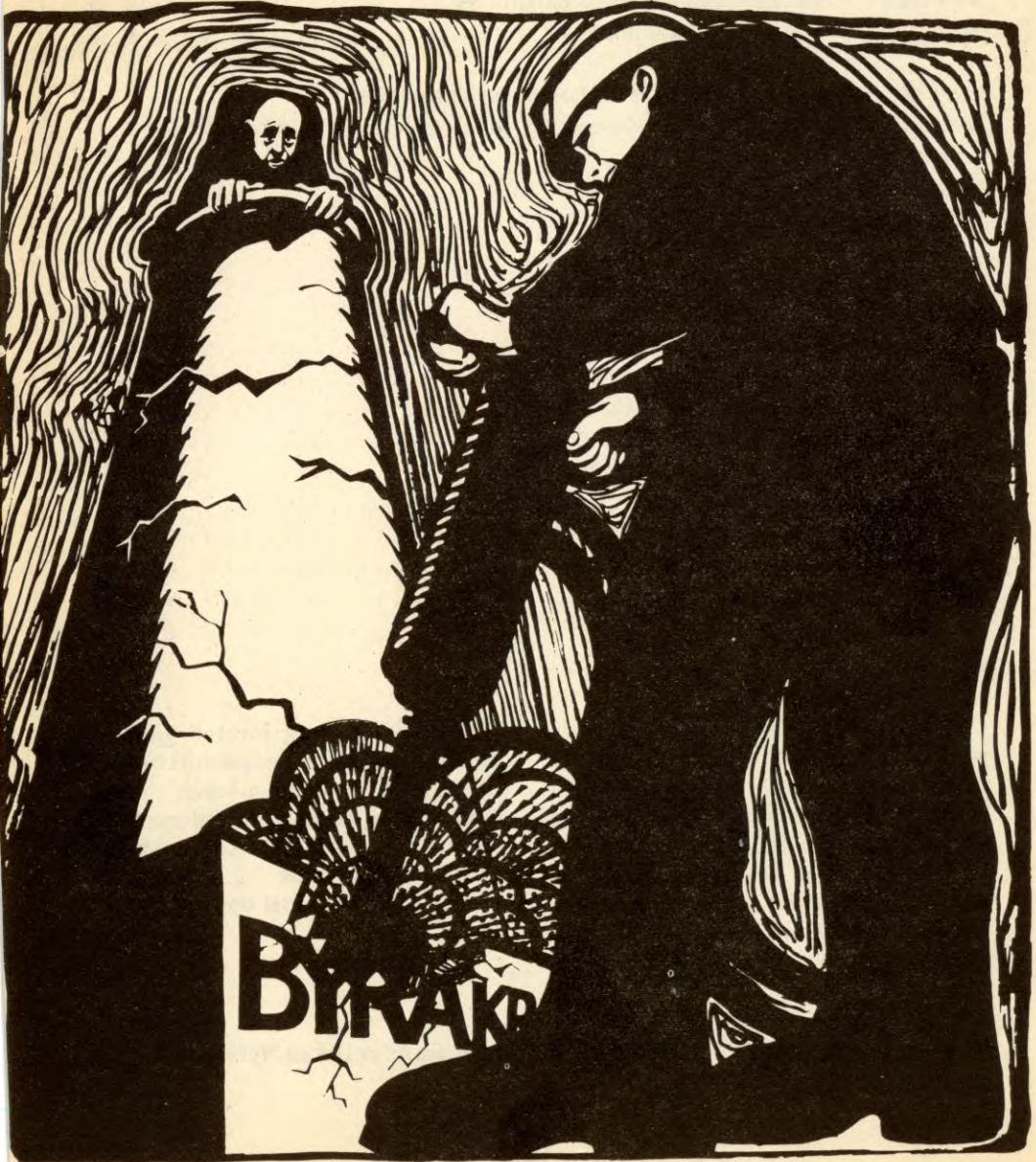

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP(m-l)

Mars – 3/74

INNHold

Leder: Skal vi stille lister ved kommunevalget?	s . 3
1. mai-arbeidet	s. 5
Rolf Dahl – sosialimperialismens representant i SV	s. 6
Etterspill til kvinnefrontens landsmøte	s. 8

Vend oppmerksomheten mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

Hvorfor rekrutterer vi lettere lærere og sosialarbeidere enn produksjons- arbeidere?	s. 10
Kommentar til artikkelen om skeiv rekruttering	s. 11
Eksterne partilagsaviser?	s. 12
Hvor blei du av?	s. 13

DEBATT

Rød Ungdom og prioriteringa av arbeidet	s. 14
Svar til Sivert og Trygve	s. 17
Hvordan er det å være homofil i ML-bevegelsen	s. 18
Om kampen i familien	s. 19
Se opp for »brain drain» fra grunnplanet	s. 20
Fæl »glipp» i sikkerhetsarbeidet	s. 21
Fast KK-spalte i TF	s. 21
Er AKP(m-l) et ateistisk parti?	s. 22
Ja, AKP(m-l) er ateistisk	s. 22

Fra redaksjonen:

På grunn av plassmangel er vi av og til nødt til å la enkelte artikler stå over til seinere nummer eller gå helt ut. Vi vil derfor pånytt oppfordre alle til å skrive på artikkelen hvilket sted den kommer fra, slik at vi kan få diskutert hvorfor vi eventuelt må kutte den ut, eventuelt hvordan den kan arbeides sammen med andre artikler.

Vi har for øvrig lovet å gjøre oppmerksom på at den oppsummeringa som ble sent oss fra Brandbu-leiren i sommer, kom bort på veien til redaksjonen. Vi har nå fått den, men anser den uaktuell. Vi skal komme tilbake til motsigelsene i leiropplegget når vi tar opp årets sommerleirer.

Forsida: Svensk plakat for Kirunastreiken. Linoleumsnitt av Håkan Nyberg m.fl.

Leder:

Skal vi stille lister ved kommunevalget?

Vedtak skal fattes i mai/juni – diskusjonen må starte nå!

Det fins 4 muligheter: stille lister, boikotte, ikke delta i den politiske kampen rundt kommunevalget i det hele tatt, og å oppfordre folk til å stemme SV. De 2 siste anser jeg for utelukket.

Noen argumenter for å stille:

– Folk i Norge har i hovedsak tillit til kommunestyrene som del av vårt demokrati. Skal vi kunne vise hvordan de fungerer og bekjempe folks parlamentariske illusjoner, må vi gå inn å delta. I dag vil vi ha mandatsjanser og kan vise i praksis en kommunistisk politikk i kommunestyret.

– Ved stortingsvalget understrekte vi betydningen av å rive folk løs fra høyresosialdemokratiet. Dette er like viktig nå.

AP forsøker seg på en offensiv, i SV styrkes både klart progressive og klart reaksjonære elementer. Derfor blir det viktig å stille et klart progressivt alternativ for folk – knytta til viktige saker i kommunen. Vår styrke i lokal massekamp vil gi et godt utgangspunkt for konfrontasjon lokalt med AP og evt. høyrelementer i SV, og trekke folk over til oss.

Boikott vil i større grad tvinge oss til å legge vekt på det prinsipielle og la andre stå fram som forsvarere av lokale saker.

– Erfaringene fra stortingsvalget viste oss at å føre valgkamp var et godt utgangspunkt for å få ut vårt konkrete program til massene, knytte mange nye kontakter og styrke partiets organisasjon.

– En kommunevalgkamp vil tvinge fram sterkere engasjement fra partiets side i lokale saker.

Noen argumenter for å boikotte:

– Kineserne sier: »Borgerskapet kjøper et kommunistisk parti gjennom parlamentariske valg og gjør det til et revisjonistisk parti, et borgerskapets parti . . . »(Leve det proletariske diktaturets seier) Parlamentariske illusjoner vil bre seg i partiet og partiet degenererer.

– Evt. kommunestyrerepresentanter vil ha vanskelig for å bryte med rammen for arbeidet og lett havne som gisler.

– Å stille nå betyr en feilvurdering av situasjonen. Klassekampen skjerpes både internasjonalt og i Norge. I Chile fomlet de med valgsedler mens reaksjonen forbedrede kupp.

– Hvis vi allerede fra høsten av legger opp arbeidet med sikte på valget, vil dette gå utover partiets øvrige oppgaver – særlig arbeidet i fagbevegelsen og dermed den helt nødvendige proletarisering av partiet. Boikott der i mot stiller massekamp opp mot det parlamentariske arbeidet.

– Lister til kommunevalget vil kreve en masse navn og dermed legge store deler av partiet åpent.

– Taktisk stemmegivning vil føre til at vi får færre stemmer enn vår egentlige styrke. Valgresultatet vil derfor vise svakhet, svekke vårt videre arbeid og demoralisere våre nærmeste venner.

La oss si at vi stiller – hva så?

Rene partilister:

gir oss mulighet for å kjøre ut hele partiets politikk, en revolusjonær linje, og markere AKP(m-l)

Frontlister:

– fortsetter vår linje ved stortingsvalget og viser viljen til enhet.

– sprer riktige ideer om konkrete saker videre ut

– aktivisere flere i valgkampen.

Hva slags frontlister?

Enheter med SV

I dag ikke mulig sentralt, men kanskje enkelte steder lokalt i forbindelse med kommunevalg. Situasjonen i SV kan dessuten endre seg. En slik brei enhet om progressiv politikk styrker mulighetene for å rive folk løs fra AP, og er en seier for de progressive kreftene i SV. En slik enhet vil sjølsagt i liten grad kunne omfatte det mer langsiktige.

Landsomfattende allianse – breiere enn RV vil bety en videreutvikling av enhetspolitikken fra i fjor.

Rød Valgallianse

vil bety en fortsettelse av fjorårets linje. Vi ungår da å spre forvirring om ulike allianser og kan bygge opp en klar profil også med sikte på RV ved neste stortingsvalg. Videre kan vi da kjøre en god del på sosialismen som alternativ i propagandaen.

Lokale allianser, avfolkningsfront o.l.

(regner ikke med fronter på helt begrensa enkeltsaker, som vei, sykehus) Slike allianser gir bedre muligheter for tilpassing til lokale forhold, og kan kanskje bli breiere enn et landsomfattende opplegg. Samtidig gjør det valgkampen mer krevende, det blir vanskeligere å gjøre bruk av sentral propaganda, lettere å spre forvirring om hva vi står for de ulike plassene.

Forøvrig: Er det aktuelt ikke å stille eller trekke lister i kommuner der SV har gode mandatsjanser, evt. ordførersjanser?

Hvor skal vi stille?

Flest mulig steder? Hva er mulig? Utvalgte plasser?

Hva slags program skal vi ha?

Hvilken plass skal sosialismen ha? Hva i tilfelle breie allianser? Utkast til program for kommunevalget kommer i neste TF. Ta standpunkt, skriv til TF!

Red.

1. mai-arbeidet

Vi vil ikkje har ta opp noko grundig analyse av politikken og taktikken vår i samband med 1. mai. Dette finns i KK som bør studerast spesielt, også mht. kva slags tilstelningar det blir i ulike byar 1. mai.

Det er vårt inntrykk at i dei fleste større byar har laga komme i gang med 1. mai-arbeidet. Opplegga varierar noko, det finns Fagleg Front-komitear med tilslutning frå SV, frå uavhengige, frå masseorganisasjoner osv. Andre stader har fått igjennom progressive paroler og opplegg i Samorg-regi. Likefullt er det mange lag osm ikkje ennå har kommt igang med dette arbeidet, og det skulle no være på høg tid å starte opp!

Tre viktige saker som hindrer 1. mai-arbeidet:

– »Vent på SV.» SV lokalt trekk ut forhandlingane, ofte med påskudd at opplegget i Oslo ikkje er klart endå. Dette er ei trenering som ikkje kan godtakast. Vi bør starte opp på tross av SV si trenering – danne komite, drive massearbeid og mobilisering, så får SV bestemme seg om dei vil delta eller ikkje! Røynslene frå i fjor viste at vi mange stader fekk svær lite tid til skikkeleg arbeid pga. trenering i forhandlingar og diplomati.

– »Går ikkje med tog hos oss – for lite folk». Tala frå ein liten plass på Austlandet skulle vise kor feil dette er: Første gang tog 1971: 14 delt. 1972: 40 delt. 1973: Over 100 delt (og SV med for første gang). 1974 ??? Viser betydninga av at vi går i spissen, at om vi startar opp berre med nokre få, så kan det ha stor betydning for arbeidet vidare på staden, og også for partiets framgang. I tillegg er dette argumentet det mest vanlege frå SV-hald – »det blir for lite folk, derfor sluttar dei seg ikkje til». Skal slike ting hindre arbeidet vil vi aldri nå nokon framgang lokalt!

– Bare politikken er ok – har resten av opplegget liten betydning.»

Førte i fjor til at vi ei rekke stader hadde tog som vi utførte mesteparten av arbeidet med, samstundes som vi i forhandlingar gjekk med på at ingen frå oss skulle vere talar. Kjente SV-erar fekk istaden markere seg åleine (også eit par stader drive valkamp for SV). Dette kan på sikt vere ein svært farleg tendens: AKP kan godt delta, men la ingen få vite det». Kan skape presedens for å halde AKP utanfor. Vi må i forhandlingar kreve likeverdig handsaming av oss som parti, og det betyr på ei rekke stader å kreve ein AKPar som talar!

Kamerat i OU.

Rolf Dahl — sosialimperialismens representant i SV?

I AKP(m-l) leser vi altfor lite sovjetisk propaganda. Teoretiske sovjetiske artikler om Vest-Europa sier mye vi burde vite og ha interesse for.

Her er noen typiske trekk fra det siste året:

1.) Teoretiske artikler skjeller ut »maoister» særlig i vesten og Latin-Amerika med grovt skyts (til tross for at det stadig sies at »maoistene» er betydningsløse). Vi har fått bekrefta at det også kjøres hardt internt overfor pro-sovjetiske partier at ingen form for samarbeid med »maoister» må skje.

2.) Sovjet skal holde en »internasjonal kommunistkonferanse» – trolig i 1974. I følge bl.a. revisjonistpartiet i Nederland (uavhengig fra Sovjet) skal hensikten være å tvinge igjennom et vedtak som »ekskluderer KKP og Indonesias KP fra verdensbevegelsen og erklærer at Kina ikke lenger er et sosialistisk land». Sovjet jobber intenst med å konsolidere alle sine støttepartier rundt en hardere anti-kinesisk linje.

3.) Sovjet har bedret samarbeidet med de høyresosialdemokratiske partiene. En sterkt økende strøm av delegasjoner fra høyresos. dem. partier og fagforeninger går østover. Det siste – og viktigste tiltaket er den felles østeuropeis-vestlig-sosialdemokratiske fagforeningskomiteen. Denne komiteen skal bare ta for seg saker som de to sidene er enige om

og ut fra dette arbeide fram en stadig økende enhet. Aspengren (se seinere i artikkelen) har uttalt seg meget positivt om komiteen.

4.) Sovjet propaganderer i teoretiske artikler fred mellom revisjonister og høyresosialdemokratier. Dette blir begrundet omtrent slik: Når reformistiske (dvs. høyresos. dem.) og kommunistiske (dvs. revisjonistiske) partier slåss mot hverandre, går begge tilbake til fordel for høyrekraftene. Sovjet propaganderer nå at de vestlige partiene skal gå i en fast blokk med høyresosialdemokratene uten kamp. (En del tegn tyder på at Sovjet møter motstand blant en del svært sovjettro her bl.a. i Finland.

Trolig henger politikken sammen med Sovjets forsøk på å skaffe seg innflytelse i Vesteuropa (Jfr. »sikkerhetsforhandlingene») ved å vri sosialdemokratene fra å være amerikansk – og tyskvennlige til å bli sovjetvennlige. Vi skal ikke drøfte årsakene nærmere i denne artikkelen, bare slå fast at slik er det.

II

ROLF DAHL ER DAGLIG LEDER I SVs
FAGLIGE UTVALG.

Han er kjent for å være åpent og kompromissløst sovjetvennlig. Han har vært uenig med NKP-ledelsen, men aldri med Sovjet. Han støttet fra første øye-

blikk invasjonen av Tsjekkoslovakia. Han dro på »fredskonferansen» i Moskva midt under moms-kampene høsten 1973 til tross for at han var hovedansvarlig for momskampanjen i SV (noe som også svekket SVs innsats kraftig.) Han har vært et utall ganger i Østeuropa. Han har sagt at Aspengren er den mest progressive LO-lederen vi noen gang har hatt – fordi han har vært i Moskva.

III

Tenk så over følgende fakta:

Det er RD som er hovedmannen bak SV-linja 1. mai. Det er han som har forhandlet med samorg. for SV og kommet med i samorgs. komitee. Det er han som har utforma linja i SV. Tilsynelatende har dette skjedd uten at bl.a. framtrede SFere og SFUere har hatt virkelig oversikt over hva som skjedde. (F.eks. at DNA sentralt er for enhet med SV, noe RD har visst hele tida.) RD tok sjøl initiativet til det berømte møtet med AKP(m-l) i Oslo. Det var han sjøl som brakte på bane Aspengren som taler. (Legg merke til at vi alt to ganger har vært inne på Aspengren i denne artikkelen).

RD var hovedmannen bak kampanjen for å hindre at SV blei med i vietnamdemonstrasjonen den 10. desember 1973. (Se siste nr. av KK 1973). Legg merke til

- a) at denne demonstrasjonen ikke inneholdt noe RD sjøl er personlig uenig i
- b) at vietnamdemonstrasjoner slett ikke er RDs egentlige arbeidsfelt i SV.
- c) at også her kjørte han mot standpunkt SF til slutt landa på. Også i det tilfelle tok RD på egenhånd initiativet til »forhandlingsmøter» med AKP(m-l).

Kretser i SV kjempet i flere uker etter jul hardt mot at det skulle bli noen

støttedemonstrasjon for Narve Trødal. De ledende i dette har vært sterkt sovjettro KUere. I tillegg viser det seg at ingen andre enn vår venn RD har vært intenst aktiv i SV bak kulissene mot en Trødal-demonstrasjon. Da SV til slutt ga seg var det folk fra SF og AIK som brøyt KU/RD-linja.

RD har foreslått for ledende kamerater i AKP(m-l) at tillitsmenn i MOMS-komiteen som er AKP(m-l)medlemmer skal trekke seg fra komiteen for å 'gi plass for høyreorienterte arbeiderpartifolk', som han sjøl sier. RD sier at det blir ikke noe tak i moms-komiteen uten at det kommer med flere av det han åpent sier er 'høyreorienterte DNA-medlemmer! Åssen han skal få slike folk til å kjempe mot moms, eller hvorfor de ikke 'får plass' i komiteen om ikke andre trekker seg, har han ikke forklart. Han har også foreslått at han og AKP(m-l) skulle komme sammen og dele plassene i en uavhengig masseorganisasjons styre, nemlig Kvinnefronten!

Både når det gjalt Chile og Midtøsten-krigen var det folk som står RD meget nær (bl.a. Ka:im) som kjempet gjennom i SV at SV ikke skulle delta i mønstringer sammen med AKP(m-l). Når det gjalt Chile, så deltok bl.a. SFere i studenttinget og NSU sammen med oss, når det gjalt Midtøsten så stilte SFU opp. Daglig leder i SV Roald Håsen er en annen som står RD nær. På SVs faglige konferanse i januar holdt han en innledning som var et hardt angrep på oss, mens den var forsonlig overfor DNA. Dette er bemerkelsesverdig, ettersom både Ka:im og Ha'rsen er folk som i SV-sammenheng var forholdsvis positive til samarbeid med AKP (m-l) helt fram til valget. I den siste tida har de tilsynelatende snudd. De omgås RD nærmest daglig, og drøfter alle viktige

spørsmål med ham. (SVs faglige utvalg, der alle tre sitter, later nå også til å gå inn for å gi SVere beskjed om å aktivt bekjempe at AKP(m-l) medlemmer blir valgt til tillitsmenn sjøl om det fører til at høyreorienterte kommer inn i stedet.)

RDs sabotasje av demonstrasjoner er ikke ny. Så tidlig som våren 1972 forsøkte han å hindre en enhetlig demonstrasjon til støtte for FNLs offensiv. I FBs faglige utvalg, som han var formann i, var han den enkeltperson som mot flere andre alltid forsøkte å hindre enhetsopplegg med AKMED.

IV

Moskva er mot enhet med 'maoister' uansett. Moskva er for enhet med høyresosialdemokrater uansett. RD praktiserer nøyaktig den samme linja. Han er erklært moskvatilhenger og har veldig mye kontakter østover. En »tilfeldighet»?

Så snart det er snakk om enhetsopplegg, kommer RD settende – sjøl om det ikke behøver ha noe å gjøre direkte med hans arbeid i SVs F.U. Han vil alltid gjerne ha »forhandlingsmøter» med AKP(m-l), til tross for at han er grunn-

leggende fullstendig uenig med oss, og til tross for at det aldri kommer noe ut av møtene. Er det ikke pussig at han gidder? Eller er det kanskje slik at han frykter for at det kunne bli resultater dersom andre SV-ere forhandla?

RD har et behagelig vesen – er hyggelig og lett å omgås. Men i praksis viser det seg at hans mål er å vraklegge og ødelegge. Han sprenger gjerne enhet i lufta uansett om saka er god, bare for at SV ikke skal marsjere sammen med AKP(m-l). Han vil knytte SV til DNA sjøl om det betyr å svelge Aspengrens og Brattelis politikk – noe de fleste SV-medlemmer aldri har villet. Det finnes progressive folk i SV med opportunistiske feil, og det finnes opportunistar med progressive sider. RD er i sine handlinger ingen av delene: han er en sabotør, en svart reaksjonær, er representant for imperialismen. Bak det »behagelige» ytre skjuler det seg en SVs Håkon Lie.

Halvor

Dette innlegget er sakset fra diskusjonsbladet »Fram for partiet».

Etterspill til Kvinnefrontens landsmøte

Dette er en artikkel om hva som er ute å går etter Kvinnefrontens landsmøte, nemlig kjør på at mlera har kuppet fronten politisk og organisatorisk. Kjøret er startet av en del SVere som befant seg på møtet, og hensikten er å undergrave tilliten til fronten og å splitte den langs ideologiske skillelinjer. For at ikke folk skal la seg lure, noen kommentarer til motsigelsene:

Om politikk

Det grunnleggende stridsspørsmålet på landsmøtet var: Skal KF være en alment sosialistisk/antikapitalistisk front eller en front som konsentrerer seg om kvinnes stilling i det norske samfunnet og prioriterer hva de anser som viktigst i kvinneundertrykkinga? Hva måtte stå i en plattform for å gjøre KF til en aktivt og framskredent redskap i den norske

kvinnekampen? De aller fleste steder i landet hadde diskutert dette grundig på bakgrunn av de erfaringene de hadde gjort i 1973, og svaret var entydig: de trengte en konkret, prioritert plattform som ikke stilte krav til kvinner som vil være med i kampen at de skal ha avslørt kapitalismen.

Avstemminga var klar: 7 stemmer for et teoretisk forslag fra KAG i Bergen (eksempel 1 i første landsmøteavis), 12 stemmer for den såkalte 8-gruppas forslag (et forslag dere bør studere grundig fordi det antakelig er SVs analyse av årsakene til kvinneundertrykkinga) – og 153 stemmer for »brei» plattform. (11 stemte mot, 1 avholdt seg).

Til grunn for den endelige plattformen ble lagt et forslag fra fellesmøte i Tromsø KF. Forslaget var kommet for sent til fristen for annen omgang av landsmøtepapirene, men landsmøtet vedtok å ta forslaget opp, fordi feilen lå i Bergen som ikke hadde sendt forslaget over til Oslo innen frist.

Hvordan kan så noen kjøre »ML-kupp»? Jo, fordi de ser på resultatet: at den type plattform som MLerne har støttet og fremmet blir vedtatt. Det de neglisjerer er de grundige forberedelsene, diskusjonene og erfaringene frontens medlemmer har foretatt. Og det kalles å undervurdere massene – og som vi ser, fører det galt av sted.

Om valg

Ryktene om at MLera skal ha kuppet Kvinnefronten organisatorisk, bunner seg i at det ikke ble oppgitt partipolitiske synspunkter for de som stilte til valg, noe landsmøtets delegater selv avviste med stort flertall. Vi støtter dette: det som er viktig for fronten, er om dens tillitskvinner er lojale mot frontens grunnlag og oppgaver, fronten er ikke et »Storting» med ulike partier.

Om demokrati

Observatørene på landsmøtet hadde ikke talerett i plenum, og de ble plassert i egne grupper. (observatørgruppene diskuterte ble oppsummert sammen med delegatgruppene). Dette vakte strid, en strid som dreier seg om synet på demokrati: skal et landsmøte være dominert av frontens egne valgte delegater som representerer de grupper/steder de er valgt fra, eller av grupper/steder de er valgt fra, eller av observatører som for de flestes vedkommende representerer bare seg selv og sine egne syn?

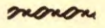
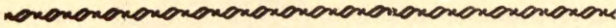
Noen tall som viser hvor absurd situasjonen ville vært med like rettigheter for delegater og observatører: landsmøtet besto av 165 delegater fra 59 plasser og 146 observatører, der 90% kom fra Oslo og Bergen! Å samtidig hevde prinsippet om desentralisering og å gå inn for Oslo/Bergen-dominans på landsmøtet rimer dårlig!

Hva nå?

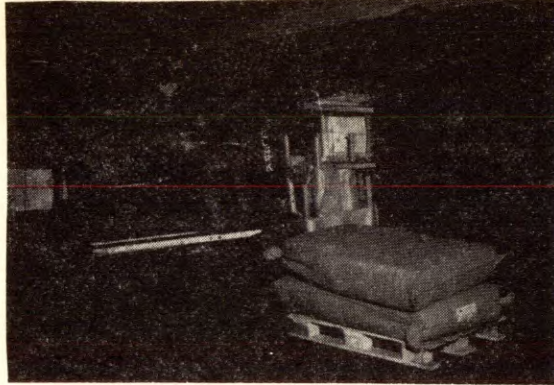
De som idag sprer hets om KF, og forsøker å undergrave og splitte fronten etter ideologiske skillelinjer, hva vil de gjøre? Noen har proklamert at de melder seg ut. De vil antakelig dels opprette egne »sosialistiske» kvinnegrupper (som Clara-gruppa i Bergen), dels gå i kvinnepolitisk passivitet, og dels gå inn i nyfeministene for å fremme sine synspunkter der.

Vær på vakt mot splittelses forsøk, slåss for frontens politikk og enhet. For å greie det, bør alle se det som en viktig oppgave å skolere seg på kvinnespørsmålet, stoff kommer i Røde Fane og et eget hefte. Ikke la partisjåvinistiske krefter hemme kvinnekampen!

Rødhette

Vend oppmerksomheten

mot arbeidsplassene og fagbevegelsen

HVORFOR REKRUTTERER VI LETTERE

LÆRERE OG SOSIALARBEIDERE

ENN PRODUKSJONSARBEIDERE?

I et nr. av TF hosten -73 tar lederen bl.a. for seg den skeive rekrutteringa til partiet, og prøver å forklare den. Forklaringa er etter vår mening delvis gal.

TF skriver: »Arbeiderklassen er den politisk mest avanserte klassen.» Og »når det viser seg lettere å rekruttere f.eks. lærere og sosialarbeidere, er ikke dette fordi de er mer »progressive» fra naturen av. Men for dem er spranget mindre – de har fra før av og mye lettere interesse for samfunnsspørsmål. For en arbeider blir det ofte spørsmål om både å ta opp et samfunnsmessig engasjement og slutte seg

til den kommunistiske bevegelsen.

Dette kan tolkes slik at den politisk mest avanserte klassen har mindre interesse for samfunnsspørsmål og politikk enn lærere og sosialarbeidere. Men dette kan ikke være forklaringa på hvorfor partiet rekrutterer skeivt.

Vi mener vi må ta utgangspunktet på to områder for å forstå dette, nemlig ml-bevegelsens historie og arbeiderklassens situasjon i Norge i dag.

1. ML-bevegelsen oppsto blant skoleelever og studenter i første rekke. Pga. de økonomiske vanskelige forhold i 60-åra

på universitetet, og pga. utenrikspolitiske spørsmål Vietnam, NATO og kampanjen mot atomvåpen, student- og arbeide-ropprøret i Frankrike i mai -68 osv. . .

Pga. sin stilling som studenter kom disse lett i kontakt med marxismens klassikere, og kunne dermed få en riktig linje for sitt opprør. Naturligvis lettere å rekruttere i sitt eget miljø, og dette har preget ml-bevegelsen helt fram til i dag.

2. Lederen kan misforståes dithen at lærere/sosialarbeidere er mer progressive i sine standpunkter enn produksjonsarbeiderne.

Vi ser det slik: Arbeiderne var selvfølgelig den mest progressive både nå og da, men sos.dem.s grep om fagbevegelsen gjorde at arbeiderne ble holdt nede. Pga. den forvirring sos.dem. skapte med sin samarbeidsideologi, var det vanskeligere for arbeiderne å gripe den rette teorien (m-l): De følte at de måtte kjempe, men

samarbeidsideologien gjorde det vanskelig for dem å bruke de rette kampformer. Dette henger fremdeles igjen og gjør at det er vanskelig å rekruttere arbeidere til partiet.

En annen årsak til manglende rekruttering til partiet av arbeidere ligger i vår egen organisasjon, både sammensetningen og politikken.: studentdominansen har gjort at arbeiderne ikke har følt seg hjemme i ml-bevegelsen. Kampanjen »gjør AKP til et parti for vanlige folk» er derfor helt nødvendig. Vi har også tidligere manglet en praktisk politikk for industriarbeidernes spesielle problemer (helsemiljøvern) og for fagbevegelsen.

Ut fra dette mener vi det er helt konkrete historiske årsaker til at partiet rekrutterer skeivt i dag, og ikke metafysiske saker som at lærerne bare har et steg å gå for å bli partimedlemmer mens arbeiderne har to!

student/arbeider,
Hordaland

KOMMENTAR TIL STUDENT/ARBEIDERS

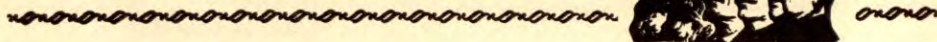
ARTIKKEL OM SKEIV

REKRUTTERING TIL PARTIET

Kameratenes viktigste argument er at »naturligvis» er det lettere å rekruttere i sitt eget miljø. . Dette er etter min mening bare et delvis riktig utsagn. Jeg skal forsøke å forklare hvorfor. På grunnlag av de opplysninger som ble innhentet før partistiftelsen, kunne SK slå fast at et flertall partimedlemmer var fagorganiserte. Dersom vi skal bruke den forklaringen kameratene kjører fram så må vi forstå det dithen at i det tallet som SK oppgir så må flertallet allerede bestå av lærere/sosialarbeidere. . . Dette fordi

den teorien kameratene kjører fram bærer sterkt preg av determinisme. Jeg vil ikke helt forkaste teorien om det »egne miljø», men jeg tror andre ting er mer virksomme i denne sammenheng.

Jeg tror for det første at det er nødvendig å skille de to gruppene fra hverandre. Årsakene til at vi har så stor gjennom slagskraft blant sos.arb. skyldes utvilsomt den harde rasjonalisering og de mange statlige angrep som denne gruppen har vært utsatt for de siste årene. Viktig er det også i denne sammenheng å

bemerke den sterke forverring av folkets sosiale levevilkår, noe som sos. arb. kanskje ser tydeligere enn andre. Dessuten har vi utviklet en bra politikk på dette området, se f.eks. sykepleieraksjonen, trygdepolitikken vår.

Lærerne har også fått sin situasjon forverret i den senere tid. Men for dem gjelder at der ennå ikke er utviklet noen skikkelig politikk for deres kamp. Ut fra dette må vi søke forklaringen på den sterke radikaliseringen av lærne i andre forhold. Den tiden vi lever i er preget av sterk uro. Dette gjelder for Norge og for verden ellers. Arbeiderklassen inkludert lærerne deltar i og reagerer på det som skjer i klassekampen på det nasjonale og internasjonale plan. Men lærerne (og andre intellektuelle) vil pga. at de er trent i å gripe (lære) teori på et abstrakt nivå ha

lettere for å forstå sammenhengen mellom de samfunnsmessige foreteelser og ML-teorien.

Arbeiderklassen er, som Marx sa, den klasse som er mest brennende opptatt av samfunnsspørsmål. Dette forhindrer like fullt ikke at de ofte vil betrakte de samfunnsmessige hendingene som isolerte, enkeltstående fenomen. Når vi så føyer til at politikken vår hos mange kamerater ennå er for mye teoretisk fundert, så blir det forståelig at det på kort sikt er lettere for lærerne (og andre grupper av intellektuelle) å slutte seg til oss. På denne bakgrunn blir også TFs »ett-to steps« – teori riktig.

porta

Disse to artiklene er sakset fra diskusjonsbladet Solrenningen.

Red.

EKSTERNE PARTILAGSAVISER?

Partilaget i Jern- og Metallindustrien i Oslo har begynt å gi ut en avis som heter Hammeren. Den er på 4 sider, offest-trykt i A4-format, og er blitt spredd utenfor alle de viktigste bedriftene. Til nå har det bare kommet ett nummer, men vi planlegger 5–6 i året. Utgiftene tenkte vi dekket av den lokale kontigenten, delvis ved frivillige bidrag fra folk som står oss nær hver gang avisa kommer ut. Men den sistnevnte ordningen kom ikke igang ved første nummer.

Hovedoppslaget vies sjølsagt til den viktigste aktuelle kampsaka. I første nummer var det uravstemninga om det kollektive medlemskapet. I de neste numrene blir lønnsoppgjøret hovedoppslaget. Vi forsøker å få til mye reportasje stoff, intervjuer og småbiter om ting som har hendt i klassekampen i vårt område. Vi vil ikke bare ha »utredninger« i bladet.

Hva er fordelen ved en slik avis? Vi når ut på steder vi ikke har folk på golvet. Vi får spredt marxist-leninistenes syn til alle som er intressert i å lese avisa, ikke bare de relativt få som kjøper KK. Vi knytter sympatisk innstilte kamerater til oss, gjennom at de støtter avisa økonomisk, eller ved å spre den og forsvare den. Dessuten hjelper avisa oss til å planlegge vårt arbeid i god tid, kjøre ut ideer i god tid og til å holde en fast plan i massearbeidet. Dette er viktig. De politiske diskusjonene om opplegget for avisa må knyttes sammen med politiske diskusjoner for å komme fram til en langsiktig planlegging og prioritering.

Vi tror at slike aviser har verdi for flere boliglag og partilag enn oss, og oppfordrer folk til å ta opp dette arbeidet.

Kurt

HVOR BLEI DU AV?

Fredag 1/2 kl. 17.00 var det tillyst demonstrasjon mot arbeidsretten i forbindelse med streiken ved Holmenkolbanen. Demonstrasjonen var annonsert i Klassekampen og Dagbladet.

Det reises her sterk kritikk mot det dårlige frammøtet til demonstrasjonen. Slike demonstrasjoner mot klasse-domstolen Arbeidsretten er uhyre viktig. Det er også viktig å ha klart at streiken ved Holmenkolbanen som er erklært ulovlig av de vanlige instanser som forbund og arbeidsgivere og VG, er brennpunkt i klassekampen i Norge for øyeblikket, og det er kommunisters forbanna plikt å gi de streikende full støtte både i ord og gjerning.

Det er fra AKP(m-l) gjennom KK sagt de riktige ord når det gjelder streiken. Men hvor ble folk av ved demonstrasjonen? Hvor blei du av? Var du opptatt med klesvask eller andre huslige sysler?

Vi må ikke henfalle til å bli dvaske og likegyldige. Neste gang det annonseres demonstrasjon i KK – møt fram! I klassekampen er det nødvendig å bevege seg opp fra middags selskapet og sofa-kroken. Få fingern ut. Vær kommunist i gjerning såvel som i ord, i teori og praksis.

Kåre

De b a t t

RØD UNGDOM OG PRIORITERINGA AV ARBEIDET

Da Sentralstyret sommeren -73 diskuterte arbeidet framover, hadde vi en sterk tendens til umiddelbart å ville prioritere kampen blant yrkesskoleelever og unge arbeidere overst. Kameratene i AKPs Sentralkomités Politiske Utvalg kritiserte tidlig på høsten den vurderinga, og vi tok raskt spørsmålet opp til ny diskusjon. Etter en grundig diskusjon i Sentralstyret, vedtok det at Rød Ungdom den nærmeste tida må legge storst vekt på arbeidet på gymnasene. Denne prioriteringa fikk sin tilslutning fra de aller fleste laga på de landsomfattende distrikts-seminarene Sentralstyret avholdt i januar. Her skal vi prøve å gjengi de viktigste argumentene, og ta opp noen innvendinger.

VÅR STRATEGI

Våre strategiske mål er den sosialistiske revolusjonen, proletariatets diktatur og kommunismen. Vår innsats i revolusjonen bestemmes i avgjørende grad av om vi blir en masseorganisasjon med mange ti-tusen medlemmer som er villige til og har politiske forutsetninger for å lede ungdomsmassene i den revolusjonære kampen. Arbeiderklassen er den mest konsekvente revolusjonære klassen. I Norge er det dessuten den største klassen. Derfor er målsetninga ikke bare å bli mange, men særlig å rekruttere store mengder arbeiderungdom. Vi må bygge Rød Ungdom kraftig ut på fabrikkene,

yrkesskolene, blant de arbeidsløse osv. Samtidig må vi være klar over at en stadig større del av ungdommen går på skole. Det gjelder også for arbeiderklassens ungdom. Det er derfor feilaktig å framstille rekruttering på skolene (gymnasene) som det motsatte av proletarisering.

EN KONKRET TAKTIKK

Det er imidlertid ikke nok å ha strategien klar. Vi må legge en konkret taktikk for hvordan vi skal oppnå de mer langsiktige måla. En riktig taktikk for å utvikle organisasjonen må ta hensyn til hvor vi har vår styrke i dag, hvordan vi raskt kan utvikle ledende kadre lokalt og sentralt, nivået i medlemsmassen, våre styrker og svakheter, og situasjonen i massekampen. Kameratene som har tatt til orde mot Sentralstyrets prioritering, har i liten grad tatt hensyn til våre taktiske behov.

GYMNASIASTENES BETYDNING

Det fins 50-60 000 gymnasiaster. NGS er en av den norske ungdommens største masseorganisasjoner, og den har i flere år stilt seg på et i hovedsak progressivt standpunkt. Gymnasiastene i Norge har spilt svært stor rolle i oppbygninga av ML-bevegelsen, i det anti-imperialistiske arbeidet og i ungdommens interessekamp. I demonstrasjoner, husokkupasjoner m.m. har gymnasiastene hatt stor, dels avgjørende betydning.

Gymnasiastene er den ungdomsgruppa som for tida er mest engasjert i kamp. I høst aksjonerte 45 000 gymnasiaster mot departementet. I disse dager ser det ut til å gå mot nye, store aksjoner, kanskje til og med langvarige skolestreiker noen steder. Gymnaskampens høye nivå skyldes bl.a. en mangeårig interessekamp-tradisjon, og at staten satser hardt på å rasjonalisere og omforme gymnaset.

Det er faktisk et av de viktigste angrepene på den norske ungdommen i dag! Vi har ikke »valgt» denne situasjonen. Rød Ungdom kan ikke »skru av» gymnaskampen. Men om vi ikke stiller oss i spissen for den, vil den lide nederlag på nederlag. Mismot og opportunistisme vil styrkes i en viktig ungdomsgruppe, Rød Ungdom vil svekkes.

Ledelsen i NGS domineres av opportunistene, spesielt av SFU. De bruker sine posisjoner som et springbrett for kamp mot kommunistene, og for å bygge opp sine egne organisasjoner. For tida foregår det en svært hard kamp mellom oss og opportunistene i NGS. De ønsker å skyve Rød Ungdom helt ut av tillitsmannsapparatet. Lykkes de, vil det tjene departementets og Gustavsens interesser. Sjøl om SVU i ord prioriterer arbeiderungdommen, er det på gymnasene de i praksis har mulighet til å organisere store ungdomsgrupper raskt. Derfor er et bedre gymnasarbeid fra vår side en forutsetning for å bremse opportunistenes frammarsj blant den norske ungdommen. Det er et like viktig mål for arbeidet blant arbeiderungdommen som blant andre ungdomsgrupper. Men det målet kan ikke nås med en lavere prioritering av gymnasene.

I sommer tok Sentralstyret initiativ til å skjerpe kampen mot liberalismen i organisasjonen, som hadde blomstra opp pga. politiske feil («overslag») under omdanninga og den store kadermanglen. Gymnasiastene er den største medlemsgruppa. Skal vi kaste av oss den liberalismen og manglen på kampvilje som ennå er igjen, er det avgjørende at medlemsflertallet mobiliseres. Vi trenger med andre ord en politikk som raskt kan kaste medlemmene på gymnasene ut i massekamp, av hensyn til hele organisasjonen.

Utfra nivået i gymnaskampen, og fordi

det er på gymnasene vi har den mest utvikla (og gjennomprøvde) politikken, er det også på gymnasene vi i dag raskest klarer å bygge opp nye, stabile lag og fostre mange kadre. Derfor er gymnasene helt sentrale i taktikken for å styrke og utbygge organisasjonen. Gymnasene er med andre ord den «første tredjedelen» i arbeidet med å bygge ut Rød Ungdom i de svakeste fylkene, opprette nye distriktssentra og styrke de nåværende. Samtidig må vi innse at på lengre sikt er styrken på arbeidsplassene avgjørende for stabilitet og lokal massebasis.

HVA VILLE EN ANNEN PRIORITERING MEDFØRT?

Sentralstyrets undersøkelser viser at vi ikke kan gjennomføre en rask og kraftig styrking av gymnasarbeidet, uten at vi prioriterer det høyest i dag og i månedene framover. En annen prioritering kunne utvilsomt gitt oss noe større framganger bl.a. på arbeidsplassene, men samtidig ville det skadet den store massebevegelsen på gymnasene, styrket opportunistene og bremset framgangen for Rød Ungdom som helhet, en framgang som siden i host er »til å ta og føle på». De som er uenige i prioriteringa, må enten forsøke å vise at Sentralstyrets vurdering ikke holder stikk, eller forklare hvorfor den er uvesentlig.

HVORDAN STYRKE KAMPEN PÅ ARBEIDSPLASSENE?

Med unntak av YLI-arbeidet, er den sentrale innsatsen overfor arbeidsplassene i dag nokså begrensa. Samordning og ledelse av det faglige arbeidet må i hovedsak skje gjennom de reisene Sentralstyret og Organisasjonskomiteen (OK) foretar, og i den grad det er mulig gjennom DSene. På litt sikt trenger vi absolutt et faglig utvalg, grundige under-

søkelser av unge arbeideres situasjon, eget diskusjonsmaterieell og mye mer. At vårt arbeid på arbeidsplassene likevel styrkes alt nå, skyldes organisering av noen egne arbeiderstorlag. Denne (begrensa) framgangen viser at jobbinga på arbeidsplassene ligger nede. Gjennom å utveksle erfaringer mellom arbeiderstorlaga, ved at kameratene på arbeidsplassene blir flittigere til å skrive i Bolsjevik og ved at Sentralstyret, Distriktsstyrene og andre utvalg gradvis legger større vekt på dette kampavsnittet, skal vi klare å styrke også det arbeidet. På denne måten skaper vi også grunnlaget for en høyere prioritering av de unge arbeiderens kamp. Om vi alt i går skulle topp-prioritert det, ville det nok i stor grad blitt et slag i løse lufta. Uten en mer utbygd organisasjon på arbeidsplassene, med få erfaringer og for lite politikk, ville vi lett havna i samme felle som SVU, som »prioriterer» unge arbeidere, men som utretter svært lite.

Dette kan vi kalle en »gradvis framrykning». Og det er ikke noe nytt i ML-bevegelsen. Tenk for eksempel over at for ML-bevegelsen for alvor kasta seg ut i massekamp (1970), lå en lang periode der propagandaarbeidet var hovedoppgava. For det var studier hovedoppgava. Var det feil? Nei, det var nødvendige forutsetninger for neste skritt.

HVOR LENGE?

Sentralstyret har ikke fatta noe vedtak om hvor lenge arbeidet på gymnasene skal prioriteres høyest. Heller ikke hva som skal være prioriteringa i »neste fase». Det som imidlertid er klart, er at Sentralstyret kommer til å opprettholde prioriteringa ut våren. Såpass tid trenger vi i det minste for å styrke og befeste vår stilling på gymnasene.

Det neste landsmøtet i Rød Ungdom (vinter/våren -75), som bl.a. skal opp-

summere omdanninga og vedta arbeidsprogram, kommer i alle fall sikkert til å ta stilling til en prioritering av arbeidet. Derfor må diskusjonene om denne viktige saka fortsettes utover våren og høsten.

SENTRALSTYRETS FEIL

Fordi Sentralstyret ikke forklarte sin omvurdering tidlig i høst grundig for medlemmene, har det rådd en del forvirring om spørsmålet lengre enn nødvendig. Denne feilen må Sentralstyret ta på sin egen kappe og forsøke å lære av.

Artikkel skrevet til
Rød Ungdoms diskusjonsblad

SVAR TIL SIVERT OG TRYGVE

Jeg trur at artikkelen fra Sentralstyrets daglige ledelse svarer på flere av deres innvendinger mot Rød Ungdoms prioritering. Jeg vil derfor i denne omgang ikke gå nærmere inn på artikkelen deres (TF2/74), men heller nøye meg med noen spørsmål som kanskje kan bringe diskusjonen framover.

1. Sentralstyret mener at en annen prioritering ville skade kampen mot opportunistene og utviklinga av organisasjonen. Er dere uenige, eller mener dere det er underordna?

2. Dere skriver: »Neste gang vi oppsummerer situasjonen er det enda flere gymnasiaster som trenger oppmerksomhet til en rekke brennende spørsmål på gymnasene». Mener dere det er en belastning for Rød Ungdom at vi styrker oss på gymnasene?

3. Dere antyder at Rød Ungdom i spørsmålet om prioritering har den »stikk motsatte politikken» av partiet. Hvordan begynner dere det?

4. Hva mener dere med at »arbeiderklassen er den eneste virkelige revolusjonære klassen»?

5. Hvilke diskusjoner og aktiviteter vil dere skyve til side til fordel for at» .hele Rød Ungdom, alle lag og alle ledende organer skal diskutere prioriteringa, de unge arbeidernes stilling i samfunnet (undertrykkinga) og ML-bevegelsen, og hva det betyr at de skal være prioritert?»

6. Dere hevder sjøl at »Rød Ungdom er klasseorganisasjon på en annen måte enn partiet.», mens dere går til felts mot en uttalelse om at »Rød Ungdom ikke er en klasseorganisasjon i samme grad som partiet». Sjøl synes jeg denne diskusjonen er noe på jordet. Rød Ungdom er en klasseorganisasjon fordi den er kommunistisk, og samtidig en masseorganisasjon, til forskjell fra partiet. Men hva mener dere er forskjellen mellom de to utsagnene og hvilken politisk/praktisk konsekvens har det i tilfelle hatt?

7. Hva konkret ligger det i deres forslag om å prioritere unge arbeidere høyst? (Jfr. Sentralstyrets argumentasjon om »gradvis framrykning».)

Helge Øf

HVORDAN ER DET Å VÆRE HOMOFIL I ML-BEVEGELSEN

Det er anslagsvis 150–200 000 homofile i Norge, og vi er hver dag utsatt for undertrykkelse. Homofile risikerer foruten fordømmelse også å miste jobb og bolig hvis vi viser vårt riktige jeg og bryter med den anonyme livsformen. Homofili angår alle fordi alle kjenner folk som er homofile. Mange deltar bevisst eller ubevisst i undertrykkinga av de homofile.

Hvordan er det med undertrykking av homofile i ml-bevegelsen? Vi har noen personlige opplevelser og erfaringer:

– ML'ere har stort sett holdt opp med raksjonære kvinnevitser, men »soper»-vitser er det fremdeles noen som kan komme med.

– En av oss opplevde etter TV-programmet i fjor at en av kameratene i laget ble forbanna over at Dagbladet dagen etter »lagde reklame for soper». Kameraten ga inntrykk av at paragrafen som gjorde homofili straffbart ikke burde blitt oppheva! Kameraten nektet også å diskutere dette på en saklig måte og avviste alle forslag om å lese mer om saka.

– En av oss var enstemmig innstilt til partimedlemskap. Da han endelig våget å ta opp spørsmålet om homofili i laget, meldte det seg like etterpå diffuse betenkeligheter om han burde bli partimedlem!

Dette og andre ting gjør at de fleste homofile ml'ere går med like stor frykt for å ta opp homofili innad i ml-bevegelsen som med venner, kjente, familie osv. For en av oss var det først etter møtet i Studentersamfundet i høst, der han kom i kontakt med progressive som jobbet i Det Norske Forbundet av 1948, at han klarte å ta opp spørsmålet i laget sitt.

DET BURDE VÆRE LETTERE Å TA OPP DETTE I ML-BEVEGELSEN!

Hvordan skal vi gjøre det lettere? Begynn diskusjonen om homofili. Skriv i TF. Ta det opp som et viktig politisk spørsmål som angår både partimedlemmer og andre. Ta opp konkret hvordan undertrykkinga skjer. Kjemp mot undertrykking av homofile, også i ml-bevegelsen.

Til tross for at det finnes undertrykkelse av homofile i ml-bevegelsen, har vi nesten bare positive erfaringer med å stå fram som homofile i laga våre. ML'ere er stort sett materialister og tar utgangspunkt i virkeligheten, ikke i fordommer og uklare moralbegreper. Kameratene i laga våre vil gjerne diskutere og det er et godt utgangspunkt for å skape et miljø der en slipper å skjule halvdelen av seg sjøl. Ofte brer diskusjonen seg til andre områder: politikk/privatliv, seksualitet, kjønnsroller, familierpolitikk osv. Derfor: Ta saka opp i laget ditt!

ML-ere bør jobbe i Det Norske Forbundet av 1948 som er de homofiles og bifiles interesseorganisasjon. Vi deltar alt i kampen for de homofiles interesser sammen med andre homofile, men flere må med. Ved å melde deg inn i DNF-48 får du sosial kontakt med andre homofile og kan delta aktivt i interessekampen. Må alle som skal delta stå helt åpent fram? Nei, de fleste homofile lever i dag stort sett anonymt. Oppgavene i interessekampen må legges opp slik at folk kan gå framover med det tempo de sjøl klarer. Derfor: Alle homofile ml'ere, meld dere inn i DNF-48 og ta del i aktiviteten.

(Det er tidligere skrevet et par innlegg fra homofile ml'ere. Det har bare kommet en reaksjon! Dersom vi skal utvikle en

skikkelig linje på spørsmålet må alle syn fram slik at vi får en reell diskusjon. SKRIV I TF, FOLKENS!)

Noen kamerater som jobber i DNF-48

OM KAMPEN I FAMILIEN

I en oppsummering fra en diskusjon om familien, på Herdla, sommeren 1972, heter det (TF nr.6) at vi ml'ere er kommet langt når det gjelder å forstå familieproblemer. På mange måter er dette riktig. Vi har begynt å diskutere familiespørsmål, i vurderinger av kamerater legger vi vekt på hvordan han/hun fungerer i familien.

Men vi skal også være klar over at det er svært viktig for oss kommunister å »få grep om» familielivet. De fleste av oss har mye å gjøre utenfor hjemmet – vi har jobb eller går på skole og i tillegg har vi politiske oppgaver for partiet. Det er også viktig at vi går foran med et godt eksempel når det gjelder demokratiet i familien – likestilling mellom mann og kone og mellom voksne og barn. Kort sagt at teorien gir seg utslag i praksis.

Det vi her har lyst til å ta opp en diskusjon på, er hvordan vi skal gjøre familien til en kampenhet. Vi oppfatter det slik at det dreier seg om kamp på to plan:

For det første, kamp for å bedre familien i seg sjøl, dvs. gjøre familien til en demokratisk enhet, utvikle den kollektive stilen osv. (jmf. smålag).

For det andre går det på hvordan vi fungerer i familien får konsekvenser for det partipolitiske arbeidet vi gjør.

Mellom det føste punktet og partiarbeidet oppstår det ofte motsigelser. Hvor mange ganger har vi ikke hørt at det er klart at det er viktig å ta opp spørsmålet

om familien, men akkurat nå har jeg en viktig politisk oppgave som må løses først, familien prioriteres til slutt.

Vi tror at kjerna i dette ligger i at »familieoppgaver» ikke oppfattes som politiske oppgaver – det hører inn under privatlivet.

At det er viktig å få gjort noe med forholdet er klart. Dersom den ene av de voksne er aktiv i partipolitisk arbeid, vil dennes aktivitet gå utover den andre og eventuelle unger. Er begge aktive, vil ungene måtte »ta støyten».

Det må være et vekselspill mellom arbeidet i familien og i partiet, dette vil tjene begge enheter best. Kanskje spesielt vi jenter blir ustabile og jobber dårlig i partipolitisk arbeid dersom vi har ustabile og dårlige familieforhold. Samtidig må vi vokte oss for å bli mekaniske, vi må alltid prioritere utfra situasjonen vi står oppe i.

Til slutt vil vi ta for noen konkrete ting som kan være til hjelp i å løse denne motsigelsen.

Vi skjønner alle hvor viktig der er med planlegging av møter i partiet, med månedsplaner og notisbok. Det er nødvendig for ikke å gli ut i spontanisme. Men hvor mange har en notisbok hvor det står: diskusjon med familien!? Vi mener det er like viktig å få plan i dette arbeidet.

Det er også viktig å følge opp vedtak som vi gjør ut fra en diskusjon i familien (om familien). F.eks. kan vi sette av to kvelder i uka hvor vi bare skal være sammen med familien. Noe annet som vi

vet kamerater som har telefon har innført er fast tid der folk kan ringe. Bare dødsviktige telefoner skal bryte denne regelen. Telefonen kan nemlig bli en plage om den forstyrrer til alle døgnets tider.

En del vil kanskje reagere på disse tiltakene som noe mekanisk, men vi tror

at det i begynnelsen kan være nødvendig å gå fram på denne måten. Og dersom forståelsen av at også spørsmålet om familien er et politisk spørsmål slår ned i beina på oss, vil motviljen mot slike tiltak ikke være så stor.

BT, Bergen

SE OPP FOR »BRAIN DRAIN»

FRA GRUNNPLANET

La oss si at det kommer i gang noe nytt og lovende på en arbeidsplass eller i et boligområde. Det kan f.eks. dreie seg om arbeid blant lærlinger eller kvinner i industrien. Da ser vi ofte at drivkreftene bak slike nye tiltak raskt blir plassert i komiteer og ledende organer i partiet. De får ikke lenger så god tid og anledning til å utvikle det nye tiltaket, og etter en lovende start blir det stående på stedet hvil. Helt ferske folk må ta over ansvaret, og blir ofte gående og famle.

Nå er det en viktig oppgave å proletarisere partiet. Det må i første omgang bety at vi beholder våre beste kadre på grunnplanet i industrien, i fagbevegelsen, på yrkesskolene og andre steder hvor vi står forholdsvis svakere enn i akademiske miljøer. Vi må la det spirende arbeidet der få konsolidere seg,

Bare slik kan vi rekruttere en mengde nye fra arbeiderklassen. Dette vil så legge grunnlaget for en bedre klassesammensetning av de ledende organer.

Det var ikke uriktig å spesielt se etter industriarbeidere, kvinner og andre underrepresenterte grupper da sentralkomiteen ble sammensatt. Men kanhende vi strekker oss lenger enn skinnfellen for øyeblikket rekker når det alltid skal være med en Arbeider med stor A (helst Jern- og metall!) i alle utvalg osv.

Kanskje bør denne motsigelsen mellom ledende organer og grunnplan løses ved å redusere staben i de ledende organer, framfor å putte flere studenter o.l. inn i dem. Det ville være fint om de ledende organer ga sitt syn til kjenne på dette.

Tove & Kurt

FÆLE »GLIPP» I SIKKERHETSARBEIDET

Alle veit at vi er ettertraktet vilt for SIPO og andre. Denne visshet burde føre til at vi drev en meget bra sikkerhetspolitikk. Det gjør vi også, men vi har en del glipp som bør unngås. Ofte er det tydeligvis lett å »glemme» sikkerhetstiltak p.g.a. praktiske problemer, hastverk o.l. Man ringer og innkaller folk til møter i siste liten. Møter blir avholdt på samme sted som de to gangene før osv. Folk er litt ubetenksomme og tar sikkerheten for lite alvorlig.

Eks. I et lite område på ca. 100 husstander, i en by bor det en hel del ml'ere! En liten del av disse er organisert som boliglag der, men resten er organisert forskjellige andre steder. Dette er et område med boligkamp bak seg, noe som i seg sjøl gjør området til et ettertraktet beite for SIPO. Med alle ml'erne blir det rene paradiset. M.a.o. må man regne med at dette er et sterkt overvåka område. Et området man må være spesielt på vakt i.

Men hva gjøres? Jo, en rekke folk som er organisert andre plasser har sine styremøter, stedslagsmøter o.l. der, og drar slik en god del folk til området som lett kan registreres.

Kamerater, dette kan ikke fortsette. Sipos viktigste arbeid består for tiden i å kartlegge våre medlemmer og vår organisasjon. Dette skal vi gjøre vanskelig for dem, ikke gi dem så gode muligheter som i dette området. Forslag:

1. Bare boligstedslaget avholder møter i området. Alle andre organiserte avholder møter andre steder.

2. Når der flytter ml'ere ut, påvirk da innflytting av »vanlige» folk.

Godt sikkerhetsarbeid betyr mye for vårt politiske arbeid, og betyr ikke mindre i framtida. Alle bør se etter om liknende grove eksempler på dårlig sikkerhet finnes i deres område, og komme fram til tiltak.

Randi

FAST KK-SPALTE I TJEN FOLKET

For at Klassekampen skal utvikle seg til å bli et best mulig organ for Partiet må alle partimedlemmene føle et ansvar for avisa. Men om vi skal utvikle et kollektivt ansvar for den må alle kjenne til hvordan KK utvikler seg, hvordan salget går, hvilke problemer redaksjonen strir med osv. Derfor foreslår jeg at KK får en fast spalte i TF, der både redaksjon og distribusjon holder oss løpende orientert.

Selvsagt bør KK få leserbrev og kritikk fra oss som »vanlige lesere» på linje med ikke-partimedlemmer. Men medlemmene

har etter min mening et spesielt ansvar for avisa, — derfor spalta i TF.

Til slutt et spørsmål jeg lurer på: Siden KK har fått mer enn to tusen nye abonnenter i løpet av KK-kampanjen, hvordan kan det ha seg at opplaget ikke øker. Faller gamle abonnenter fra eller svikter løssalget? Hva er viktigst å »sikre» gamle abonnenter eller øke løssalget? Skal vi samle 4000 abonnenter uten at vi selger flere aviser enn 15 000 ukentlig?

aha

ER AKP(m-l) ET ATEISTISK PARTI?

I Røde Garde nr. 8-9 har Pål St [redacted] i et innlegg om kommunisme og kristendom som etter min mening trenger en del kritikk. Innledningsvis sier han at: »det finnes to standpunkter (til dette) som er motstridende og gjensidig utelukkende. Det ene er at mennesket er skapt av Gud, og det andre er at menneskene sjøl har skapt forestillingen om Gud». Hvor er motsigelsen?

Klart at menneskene selv har skapt forestillingen om Gud ut fra Bibelens skrifter i og med at det er det eneste vi har å holde oss til. Spørsmålet om menneskets tilblivelse står fremdeles åpent.

At grunnlaget for all religiøs tenkning fjernes under kommunismen betyr heller ikke at behovet fjernes. Det er en utopisk tanke og har ingen historisk-materialistisk referanse.

At all kunnskap for menneskene kommer fra praksis kan neppe bestrides, og kristenfolket har heller ingen grunn til å benekte dette, men hvordan kunnskapen skal nyttes og hvilke normer som er mest tjenlige kan også Bibelen bidra med.

Ellers sier Pål St [redacted] at AKP(m-l) er ateistisk. Dette er etter min mening et ufattelig standpunkt av en kommunist. En ateist nærmest påstår at det ikke eksisterer en Gud. En agnostiker derimot hevder likegyldighet (som selvfølgelig aldri er bra) – eller tvil. Dette er et ærlig standpunkt. Men at en kommunist kan heve seg over den folkelige tvil (tro) og påstå at Gud ikke eksisterer, må vel stå kommunismens ide om likeverd fjernt.

JÅ! AKP ER ATEISTISK!

Kamerat U. Jeg er veldig glad for innlegget ditt. Ikke fordi du har fått meg til å endre oppfatning om noe av det jeg uttalte til Røde Garde, tvert imot. (Det var altså et intervju, og ikke en artikkel av meg, slik det kunne se ut i bladet). Grunnen til at jeg er glad for innlegget ditt er at det ikke legger fingrene i mellom, men

St [redacted] hevder ellers at »all religiøs tenkning er en flukt vekk fra det virkelige liv». Jeg vil påstå at det er en bevisstgjøring.

Han sier videre at de kristne »setter seg ned og håper på et bedre liv seinere». Der slutter hans analyse. Men hvorfor har folk betraktet kristendommen som en livsforsikring?

Ett (!) eksempel er det eneste han trekker frem på kristne forkjempere for sosialismen. Hva med alle martyrene? De fleste som vi kjenner til levde og virket riktignok før en politisk sosialisme var utformet teoretisk, men var det ikke et egalitært samfunn de kjempet for?

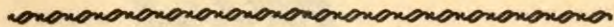
Som historisk materialist burde også St [redacted] vite at kristendommen som ideologi eller religion ikke er reaksjonær – tvert imot – men at den av maktthaverne til alle tider har blitt brukt reaksjonært fordi den er »ufarlig» og setter krav til individet framfor samfunnet utfra den logikk at individet former samfunnet.

Dette misbruk er selvfølgelig beklagelig – og jeg er enig med St [redacted] i at dette også i dag gir seg utslag i kommersialisering. Men hvordan vil St [redacted] konkret som ateist bekjempe religionen i dag? Og hvordan kan han for alvor mene at kristne radikale vil stille opp side om side med ham i klassekampen når han samtidig vil bekjempe deres livstro?

U.

stiller motsigelsene skarpt. Det er nesten ikke noe av det du skriver jeg kan si meg enig i, derfor vil jeg også stille motsigelsene skarpt.

Du sier at du ikke skjønner den motsigelsen jeg har stilt opp. La meg forsøke å gjøre det enda klarere. Ingen av oss er vel i tvil om at de religiøse hevder at Gud har skapt mennesket i

sitt bilde. Det står i Bibelen og har alltid vært hevdet av de kristne. Det står også skrevet at »I begynnelsen var Ordet« – la oss omsette det til tanken, ideen, det treffer omtrent meninga. Altså, kristendommen og beslektete religioner hevder at Gud, tanken, ideen, Ordet, var først og at de ga opphav til materien og dermed også til mennesket.

Det motsatte synet hevdes av materialismen. Marx, som begynte sin politiske løpebane med religionskritikk, har sagt at det er menneskenes samfunnsmessige eksistens som bestemmer deres tenkning, og dermed også deres religiøse forestillinger. Som materialisten Feuerbach så Marx og Engels det slik at religionen sprang ut av at menneskene ikke behersket naturen og samfunnet. Motsigelser de ikke klarer å løse på jorda, forsøker de å løse i himmelen. Derfor er det naturlig at det oppsto en forestilling om guden Tor for å forklare det uforståelige fenomenet som et lyn var. Likedan på andre områder. Motsigelsene i samfunnet, som binder så vel undertrykker som undertrykt, gir også opphav til religiøse forestillinger. For den undertrykte er herskernes vilkårlighet uforklarlig så lenge han ikke kjenner klassekampens lover. Han søker forklaringa i en gudегitt orden på jorda. Herskeren på sin side trenger Guds legitimasjon for sin makt.

Altså, materialistene hevder at det er mennesket sjøl, som på grunn av sine begrensninger har skapt seg forestillingen om Gud.

Dette er i tråd med hele den materialistiske filosofien, som sier at tankene på ingen måte har skapt verden, men at de tvert om er en gjenspeiling av den objektive verden. Så lenge menneskenes kunnskaper om samfunnet og naturen er begrenset har det en tendens til å bygge ei bru over sin uvitenhet med å innføre et gudsbegrep.

Slik er de to motstridende tesene om hvordan religionen og gudsbegrepet har oppstått. Når du sier »at menneskene selv har skapt forestillingene om Gud ut fra Bibelens skrifter i og med at det er det eneste vi har å holde oss til«, så er det ikke annet enn et angrep på materialismen. Ifølge den har nemlig ikke mennesket dannet seg sine forestillinger om

Gud ut fra Bibelen, men Bibelen er tvert om utformet på grunnlag av slike forestillinger. Legg merke til at den gammeltestamentlige guden er en streng, men rettferdig patriark, helt etter nomadestammens normer. Han følger til og med på stammens vandringer (jfr. ildsøyle og røykstøtte under flukten fra Egypt). Det er ikke Gud som har skapt Abraham i sitt bilde, men hebreerne som har skapt Gud i Abrahams bilde.

Når du sier at spørsmålet om menneskets tilblivelse står åpent, så er det også i strid med materialismen. Materialismen har nemlig en teori, som i stor detalj har blitt bekreftet av arkeologien, om hvordan mennesket har oppstått. Engels skriver om dette i artikkelen »Arbeidets rolle i utviklinga fra ape til menneske« hvor han for det første erklærer seg enig i Darwins tese om at artene har utviklet seg framover fra den encellede organismen. For det andre korrigerer han Darwins mening om at mennesket hadde utviklet seg fra ape via ett mellomstadium til homo sapiens. Engels viser til at utviklinga gikk gradvis, og at det avgjørende for utviklinga var at mennesket begynte å gå på to bein og utviklet hendenes arbeid. Arbeidet skapte den menneskelige hjerne, er Engels' konklusjon. Alt snakk om at mennesket på et trinn plutselig fikk »sjel« avvises. For materialistene er spørsmålet med andre ord ikke åpent, slik du hevder.

Du hevder at det er utopisk og i strid med den historiske materialismen å hevde at grunnlaget for religionen vil dø ut. Igjen tar du feil, kamerat U. Ut fra sin forståelse av religionens grunnlag i menneskenes manglende evne til å mestre naturen og samfunnet, hevder materialistene at kommunismen vil fjerne grunnlaget for religiøs tenkning. Kommunismen vil bety at menneskeheten har beveget seg fra nødvendighetens til frihetens rike, sier Marx. Klasseskillene finnes ikke mer, mennesket er ikke lenger et offer for verken samfunnets eller naturens vilkårlighet. Du kan sjølsagt diskutere om materialistene har rett i dette, men ikke på et materialistisk grunnlag, for dette er elementært i materialismen.

Du sier at all kunnskap for menneskene kommer fra praksis. Hva mener du med det?

Betyr det at de også opererer med kunnskap hos andre arter, (jeg kan godt gå med på det), og at den eventuelt ikke kommer fra praksis? (Jeg kan slett ikke være enig i det.) Du sier videre at Bibelen kan gi oss normer for hvordan kunnskapen skal nyttes. Hvorfor det? Hva stiller Bibelen i en særstilling framfor Koranen eller Håvamål når det gjelder å gi arbeiderklassen normer? Koranen gir enkle levereregler for et nomadefolk, på sin måte gjør også det gamle testamentet i Bibelen det. Det nye testamentet er skapt i slavesamfunnet og gjenspeiler dets normer. De ulike tolkningene som er kommet til seinere gjenspeiler føydalismen og kapitalismen og ulike epoker av disse. Hva er det ved Bibelen som kan brukes som normgivende? Etter min mening, ingenting. I den grad vi kommunister på enkelte punkter skulle komme fram til f.eks. moralnormer som stemmer overens med spredte standpunkter i Bibelen har det helt andre årsaker. Det kan være at visse idealer i nomadefolket, som ikke var mange steg over urkommunismen, som også vil finnes i arbeiderklassen. Men det vil være helt tilfeldig og overflatiske likheter. De normene som vi skal arbeide, kjempe og leve etter må vi finne i dagens arbeiderklasse.

Du mener at det er ufattelig at en kommunist kan si at han er ateist. Det var rart, for kommunismen fra Marx til i dag har alltid vært ateistisk. Det betyr ikke at partiet vil tvinge enkeltmedlemmet til »trosbekjennelse», eller at partiet prioriterer kampen for ateismen foran klassekampen. Tvert om vil partiet rekruttere religiøse mennesker som lojalt vil kjempe for vårt program, og vi vil legge vekt på å skolere kristne arbeidere i materialismen gjennom den anskuelsesundervisninga som klassekampen på den enkelte arbeidsplass og i samfunnet er.

Når det gjelder agnostisismen, så bekjempes den av materialistene på linje med idealismen. Lenin har skrevet sitt filosofiske hovedverk, Materialisme og Empirokritisisme, som et flengende angrep på agnostisismen. Agnostisismen forsøker nemlig å glatte over motsigelsen mellom materialismen og idealismen i spørsmålet om det er materien eller tenkninga som er det primære. Akkurat som i spørsmålet om Gud, sier agnostisismen at vi ikke kan vite om den objektive verden eksisterer uavhengig av oss eller ei, og at spørsmålet er uinteressant. Denmed åpnes, ifølge Lenin, slusene for idealisme og religion.

Hvordan vil jeg bekjempe religionen i dag? Godt spurt. I korthet, vil jeg på filosofiens område kjempe for den dialektiske og historiske materialismen mot all slags idealisme og metafysikk. Ellers mener jeg det viktigste kommunister kan gjøre for å bidra til å nedkjempe religionen er å hjelpe massene til å erkjenne, gjennom sin egen kamp, at det er massene og bare massene som skaper verdenshistorie. **Massene** og bare massene som skaper verdenshistorien.

Jeg er for religionsfrihet under sosialismen, men akkurat som albanerne mener jeg at denne friheten også må innebære friheten til å kjempe mot religionen. Så lenge verken vi eller de religiøse trekker inn filosofien i enhetsfrontens aksjonsgrunnlag, tror jeg at problemer som er viktigere enn de religiøse vil forene oss i kampen mot en felles fiende. Dette ser vi i fagbevegelsen, i kvinnearbeidet, i det anti-imperialistiske arbeidet osv. Jeg mener at virkeligheten viser at det problemet som du stiller opp, lar seg løse og blir løst.

Kameratslig hilsen
Pål St

PS. Jeg rakk ikke å ta for meg alt som du reiste spørsmålsteget med, men jeg kan nevne at jeg arbeider med et foredrag om religionen som skal gå inn i Marx-Engels-skolens filosofi-serie.Ds.